

ומשום כף תקנו תפלת שחרית כמו קרבן השחר, ותפלת מנחה כמו קרבן בין הערבים, ותפלת ערבית כמו אמורים ופדרים שהיו מתאכלים כל הלילה. ושלשת האבות שתקנו שלש תפלות, כנגד המרובה שהם קשורים בה, כמו שבארנו, האבות הן הן המרובה, שהם פני אריה אל הימין לארבעתם וגו'. (ע"כ רעיא מהימנא).

זהו:

אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. (ויקרא ו)

אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. רבי חייא פתח, (בראשית כב) ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר הנני בני וגו'. ויאמר ויאמר, שלש פעמים של יצחק, ויאמר אחד של אברהם. למה זה כף? אלא שלשה למעשה בראשית, שהם היו השלש של יצחק, ואחד של אברהם ברכיעי, שכתוב הנני בני, דחוק (דוקא) הנני. וכתוב (בראשית א) 'הי מארת ברקיע השמים, מארת חסר.

ואם תאמר, ויאמר ויאמר הם יותר - אלא שהם היו נסתרים במחשבה, ואלו התגלו מתוך החשבה. ויאמר יצחק אל אברהם - וכתוב (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. ויאמר אבי - וכתוב ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. ויאמר הנה האש - ויאמר אלהים יקוו המים. ויאמר הנני, ויאמר הנני - ויאמר אלהים יהי מארת.

רעיא מהימנא (רועה נאמן)

ועוד אש תמיד תוקד על המזבח וגו' - זו התורה, שנאמר בה (ירמיה ב) הלא כה דברי כאש נאם ה'. לא תכבה ודאי, שעברה אינה מכבה תורה. אבל עברה מכבה מצוה, ומי שעובר עברה שמכבה מצוה, שהיא נר, כף מכבה את נרו, שנאמר (משלי ב) נר ה' נשמת

דא תקינו צלותא דשחרית, כקרבן השחר. וצלותא דמנחה, כקרבן בין הערבים. וצלותא דערבית, כאמורים ופדרים דהוו מתאכלים כל הלילה. ותלת אבהן דתקינו תלת צלותין, לקבל מרפכתא דאינון קטירין בה. כמה דאוקמוה, האבות הן הן המרובה, דאינון פני אריה אל הימין לארבעתם וגו'. (ע"כ רעיא מהימנא).

רבי חייא פתח, (בראשית כב) ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר הנני בני וגו', ויאמר ויאמר תלת זמנין דיצחק, ויאמר חד דאברהם, אמאי הכי. אלא, ג' למעשה בראשית, דאינון תלת דיצחק הוו. וחד דאברהם ברכיעי, דכתיב הנני בני דחיקא (ס"א ודוקא) הנני. וכתוב, (בראשית א) 'הי מארת ברקיע השמים מארת חסר.

ואי תימא ויאמר ויאמר יתיר אינון. אלא, אינון סתימין הוו במחשבה. ואלין, אתגלויין מגו חשוכא. ויאמר יצחק אל אברהם, וכתוב (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. ויאמר אבי, וכתוב ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. ויאמר הנה האש, ויאמר אלהים יקוו המים. ויאמר הנני, ויאמר אלהים יהי מאורות.

רעיא מהימנא

ועוד אש תמיד תוקד על המזבח וגו'. דא אורייתא, דאתמר בה (ירמיה כג) הלא כה דברי כאש נאם יי'. לא תכבה ודאי, דעבירה אינה מכבה תורה. אבל עבירה מכבה מצוה, ומאן דעביד עבירה דמכבה מצוה דאיהי נר, הכי מכבה נר דיליה, דאתמר בה (משלי ב) נר יי' נשמת אדם מגופיה, והאי הוא כבוי, דאשתאר גופא בחשוכא. והכי מאן דסליק שכינתא מאתרהא, גרים (לכל